

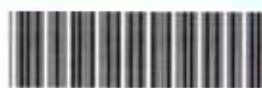

LAND- EN TUINBOUW

Bulletin fiscale en juridische aspecten

SEPTEMBER 2013, NUMMER 9

Ten geleide: een themanummer	3
De procedure van de Belemmeringenwet Privaatrecht	4
Mr. F.A. Mulder en mr. F.A. Linsen	
Gedogen getoetst	7
Prof. mr. J.A.M.A. Sluysmans	
Gedoopte in de Omgevingswet	9
Mr. Jaap van der Gouw	
Schadeloosstelling bij BP-gedoopte	11
Mr. J.E.F.M. den Drijver-Van Rijckevorsel	
Art. 7.14 Waterwet – tegemoetkoming in waterschade?	13
Mr. S.G. van Hoogmoed	

10295288

Kluwer
a Wolters Kluwer business

September 2013, nummer 9 - LTb

Art. 7.14 Waterwet – tegemoetkoming in waterschade?

36

In de Waterwet is een schadeparagraaf opgenomen op basis waarvan in voorkomende gevallen schade als gevolg van rechtmatig handelen in het kader van waterbeheer kan worden vergoed. In deze bijdrage wordt beschreven hoe in de rechtspraak om wordt gegaan met deze relatief nieuwe schaderegeling.

Op 22 december 2009 trad de Waterwet in werking, een samenvoeging van een achttal wetten. Onderdeel van de Waterwet is een schadeparagraaf op basis waarvan onder omstandigheden schade door rechtmatig handelen in het kader van waterbeheer wordt vergoed (artt. 7.14 t/m 7.18 Waterwet). Nu de Waterwet enkele jaren in werking is, volgt in deze bijdrage een beschouwing van de desbetreffende schaderegeling. Ten eerste wordt de wettekst geanalyseerd aan de hand van de beperkt beschikbare jurisprudentie, daarbij wordt de regeling beschouwd in het licht van de schaderegelingen tegemoetkoming in planschade en na-deelcompensatie.

Wettekst art. 7.14 Waterwet

Om tot een analyse van de schaderegeling op grond van art. 7.14 Waterwet te komen, is het van belang eerst kennis te nemen van de wettekst. Deze luidt als volgt:

"Aan degene die als gevolg van de rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid in het kader van het waterbeheer schade lijdt of zal lijden, wordt op zijn verzoek door het betrokken bestuursorgaan een vergoeding toegekend, voor zover de schade redelijkerwijze niet of niet geheel te zijnen laste behoort te blijven en voor zover de vergoeding niet of niet voldoende anderszins is verzekerd."

Op grond van art. 7.14 lid 1 Waterwet komt niet alle schade die beweerdelijk geleden wordt door waterbeheer zonder meer in aanmerking voor een schadevergoeding. Voldaan moet zijn aan de in de wettekst opgenomen voorwaarden.

Criteria voor vergoeding van schade

Causaal verband

De wettekst spreekt over diegene die als gevolg van rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid in het kader van waterbeheer schade lijdt of zal lijden. Dit vereiste van causaliteit stuit in de praktijk soms op bezwaren, zo blijkt uit de aanvraag van een appelland die beweerdelijk schade

ondervindt door verhoging van het waterpeil en het nalaten van het aanbrengen van oeverbeschoeiing door het waterschap Hunze en Aa's. De gestelde schade bestaat uit scheuren in de muren van woning en garage, verzakking, schimmel en klemmende deuren en ramen. Appelland stelt dat het op de weg van het waterschap lag om onderzoek te doen naar de scheurvorming in zijn woning en het ontbreken van oeverbeschoeiing. Met deze stelling maakt de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) korte metten en overweegt in haar uitspraak van 26 juni 2013 inzake Waterschap Hunze en Aa's (ECLI:NL:RVS:2013:90):

"De rechtbank heeft terecht door appelland niet aange- toond geacht dat het achterwege laten van oeverbeschoei- ing in de watergang achter hun perceel tot de schade aan de woning heeft geleid. Zij hebben het waterschap ook niet in de gelegenheid gesteld om de gestelde schade te onder- zoeken. Onder deze omstandigheden behoeft de overweging over de toerekening van de gestelde schade, geen bespre- king".

De aanvraag om schadevergoeding stuit in dit geval derhalve af op het ontbreken van een causaal verband.

Rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid in het kader van waterbeheer

Onderscheid dient gemaakt te worden met de situatie waarin sprake is van onrechtmatig/feitelijk overheidshandelen. Alsdan is niet de regeling uit de Waterwet van toepassing, maar kan men zich wenden tot de burgerlijk rechter op grond van onrechtmatige overheidsdaad (art. 6:162 BW). Voor schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten staat sinds 1 juli 2013 de regeling uit art. 8:88 en verder van de Algemene wet bestuursrecht open; ingevoerd bij Wet na- deelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatig overheidshandelen (Stb. 2013, 50).

Voorts valt op dat in art. 7.14 Waterwet sprake is van uitoefening van een taak of bevoegdheid. Dit lijkt te duiden op een ruimere toepassing dan bijvoorbeeld het geval is bij tegemoetkoming in planschade (art. 6.1. Wro). Waar bij planschade op grond van art. 6.1 lid 2 Wro sprake is van een gelimiteerde lijst met schadeoorzaken – onder meer be- stemmingsplan, inpassingsplan en omgevingsvergunning – ontbreekt een dergelijke beperking in de Waterwet. Het is derhalve niet vereist dat aan de schadeveroorzakende uit- oefening van een taak een besluit ten grondslag ligt; ook feitelijk schadeveroorzakend handelen kan – mits rechtma- tig – de grondslag zijn van een aanvraag om schadevergoe- ding. Daarnaast kan gedacht worden aan schade door bepa- lingen in de keur en door niet-appelleerbare besluiten. Deze uitleg wordt bevestigd door de Afdeling in haar uitspraak van 17 april 2013 inzake Wetterskip Fryslân

¹ Mr. S.G. (Sjoerd) van Hoogmoed is werkzaam als taxateur/vastgoedju- rist bij Hoogstate Taxateurs o/z en rentmeester B.V. te Nijverdal, e.g.vanhoogmoed@hoogstate.nl, www.hoogstate.nl.

(ECLI:NL:RVS:2013:BZ7731). In deze uitspraak wordt de aanspraak op schadevergoeding vanwege werkzaamheden aan de waterkering bij de Willemshaven ontvankelijk verklaard. Kijken we naar de praktijk bij nadeelcompensatie, dan moet geconcludeerd worden dat de weg voor schadevergoeding bij de bestuursrechter niet openstaat als sprake is van feitelijk handelen, tenzij door het bestuursorgaan een schaderegeling is vastgesteld.

Overigens is door de wetgever overwogen een indicatieveopsomming in het wetsartikel op te nemen van de verschillende vormen van schade en kosten van schadebeperkende maatregelen die voor vergoeding in aanmerking komen. In de Nota van Wijziging (Kamerstukken II2007/08, 30 818, nr. 7, p. 38-39) wordt hierover overwogen:

"Hiervan is evenwel afgezien. Buiten dat het slechts om een indicatieve opsomming zou gaan, vereisen dergelijke bepalingen vaak maatwerk, toegespitst op een of meer concrete projecten, en lenen zich daarom minder goed voor vastlegging in een algemene schadevergoedingsregeling."

Geleden of te lijden schade

Om voor vergoeding in aanmerking te komen, moet uiteraard sprake zijn van schade. Onder omstandigheden moet het bestuursorgaan dat beweerdelijk verantwoordelijk is voor de schade in de gelegenheid worden gesteld te onderzoeken of daadwerkelijk sprake is van schade, zo blijkt uit de eerder aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 26 juni 2013 inzake Waterschap Hunze en Aa's (ECLI:NL:RVS:2013:90), rechtsoverweging 5.1.

Ook inundatieschade, oftewel schade door wateroverlast of overstromingen, wordt gerekend tot schade als bedoeld in art. 7.14 lid 1 Waterwet. Art. 7.15 Waterwet luidt:

"Voor de toepassing van artikel 7.14 wordt onder schade mede verstaan schade in verband met wateroverlast of overstromingen, voor zover deze het gevolg zijn van de verlegging van een waterkering of van andere maatregelen, gericht op het vergroten van de afvoer- of bergingscapaciteit van watersystemen."

Waarom deze vorm van schade een bijzondere vermelding krijgt in art. 7.15 Waterwet is niet duidelijk. Ook zonder deze separate vermelding zou door wateroverlast of overstromingen ontstane schade vallen binnen de reikwijdte van art. 7.14 Waterwet. De toevoeging in art. 7.15 Waterwet is – puur taalkundig – een beperking van de schade die voor vergoeding in aanmerking komt. Immers, de schade moet dan het gevolg zijn van de verlegging van een waterkering of van andere maatregelen, gericht op het vergroten van de afvoer- of bergingscapaciteit van watersystemen.

Een beperking van de schaderegeling uit art. 7.14 Waterwet lijkt echter niet de insteek van de wetgever. Art. 7.15 is aan de Waterwet toegevoegd omdat bij inundatieschade het daaraan ten grondslag liggende overheidshandelen onder omstandigheden lastig aan te wijzen is. Uit de Nota van Wijziging bij de Waterwet blijkt dat art. 7.15 Waterwet be-

doeld is als uitwerking en niet als beperking van art. 7.14 lid 1 Waterwet (Kamerstukken II2007/08, 30 818, nr. 7, p. 39).

Voorts is in de wet opgenomen dat ook te lijden schade in aanmerking kan komen voor vergoeding vergelijkbaar met art. 6.1 Wro. Het is de vraag onder welke omstandigheden schade zich pas voordoet in de toekomst en hoe deze schade getaxeerd zou moeten worden. Wellicht moet hierbij gedacht worden aan een minder (toekomstig) te ontvangen pachtsommen als gevolg van toegenomen kansen van overstroming of aan aanpassingskosten ter compensatie van de schade die (nog) niet zijn gemaakt. Zie in een reguliere nadeelcompensatiezaak bijvoorbeeld ABRS 14 augustus 2013 inzake Rotterdam (ECLI:NL:RVS:2013:737) waarin een vergoeding wordt toegekend voor nog te maken kosten voor het aanpassen van een walkraan op een scheepswerf.

Op verzoek

Om in aanmerking te komen voor een vergoeding van geleden schade is het noodzakelijk daartoe een verzoek in te dienen bij het betrokken bestuursorgaan. Vereiste is dat dit verzoek wordt gemotiveerd en een onderbouwing van de schade bevat (art. 7.14 lid 2 Waterwet). Dit vereiste kennen we uit art. 6.1 lid 3 Wro betreffende planschade: *"de aanvraag bevat een motivering, alsmede een onderbouwing van de hoogte van de gevraagde tegemoetkoming"*. Uit de praktijk weten we dat de soep niet zo heet wordt gegeten als zij wordt opgediend; aan de motivering worden – althans bij planschades – doorgaans geen hoge eisen gesteld, nu de motivering vaak verloopt via een eenvoudig (gemeentelijk) 'aanvraagformulier tegemoetkoming planschade'.

Ook de motivering van een aanvraag om schade op grond van art. 7.14 zou via een gestandaardiseerd formulier kunnen lopen, op basis van het tweede lid *"bij of krachtens algemene maatregel van bestuur dan wel verordening van provincie of waterschap kunnen regels worden gesteld omtrent de inrichting, indiening en motivering van een verzoek tot schadevergoeding"*.

Dat in de praktijk door bestuursorganen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om nadere regels te stellen in een verordening blijkt bijvoorbeeld uit de uitspraak van de ABRS 17 april 2013 inzake Wetterskip Fryslân, waarin wordt gerefereerd aan de 'Nadeelcompensatieverordening Wetterskip Fryslân'.

Door het betrokken bestuursorgaan

Op grond van art. 7.14 lid 1 Waterwet wordt de vergoeding van de schade uitgekeerd door het betrokken bestuursorgaan. Net als bij tegemoetkoming in planschade (art. 6.4a Wro) heeft de wetgever een mogelijkheid tot afwenteling van de schadevergoeding opgenomen. In art. 7.17 lid 2 Waterwet is bepaald dat indien vergoede schade voortvloeit uit een op aanvraag genomen besluit, 'het bestuursorgaan deze schade bij beschikking in rekening [kan] brengen bij de aanvrager van dat besluit'. Deze bepaling is tekstueel afwijkend van art. 6.4a lid 1 Wro, dat bepaalt dat: *'burgemeester en wethouders met de verzoeker overeen [kunnen] komen dat die schade geheel of gedeeltelijk voor zijn rekening komt'*.

Moet bij tegemoetkoming in planschade nog met verzoeker van het schadeveroorzakende besluit overeengekomen worden dat de schade geheel of gedeeltelijk op hem wordt afgewenteld, bij schade op grond van art. 7.14 Waterwet kan het bestuursorgaan dit eenzijdig bij beschikking bepalen.

Op de vraag bij welke schadeveroorzakende besluiten afwenteling van schade mogelijk is, antwoordt de Memorie van Toelichting dat te denken valt aan de verlening of wijziging van een vergunning of aan het opleggen van een gedoogplicht (*Kamerstukken II 2006/07, 30 818, nr. 3, p. 135*).

Ook art. 7.18 Waterwet bevat een uitzondering op de hoofdregel dat vergoeding plaatsvindt door het betrokken bestuursorgaan. Indien sprake is van schade aan een onroerende zaak, veroorzaakt door het onttrekken van grondwater of het infiltreren van water krachtens een watervergunning, is de vergunninghouder verplicht die schade te vergoeden.

Een vergoeding

Voor het antwoord op de vraag of een aanvrager ook aanspraak kan maken op een vergoeding in natura, in plaats van een vergoeding in geld, zijn geen aanwijzingen te vinden in de wettekst of de parlementaire geschiedenis. Het ligt voor de hand dat aansluiting gezocht wordt bij de praktijk bij tegemoetkoming in planschade waarbij vergoeding in natura ook mogelijk is. Zie bijvoorbeeld ABRS 10 juli 2013 inzake Aa en Hunze (ECLI:NL:RVS:2013:207).

Voor zover de schade redelijkerwijze niet of niet geheel te zijnen laste behoort te blijven

Sinds in 2008 de Wet op de Ruimtelijke Ordening wijzigde in Wet ruimtelijke ordening spreekt laatstgenoemde wet niet langer over vergoeding van planschade, maar van tegemoetkoming in planschade. Gevolg van deze wijziging is dat planschade die binnen het normaal maatschappelijk risico valt, voor rekening blijft van de aanvrager. Dit criterium is uitgewerkt in art. 6.2 Wro en de veelheid aan jurisprudentie die over dit artikel is uitgesproken.

In art. 7.14 Waterwet is de term vergoeding opgenomen. Echter, daaraan is toegevoegd: "Voor zover de schade redelijkerwijze niet of niet geheel te zijnen laste behoort te blijven." Het is op basis van deze zinsnede dat niet alle geleden schade ook daadwerkelijk voor vergoeding in aanmerking komt. Uit de Memorie van Antwoord blijkt dat deze formulering niet in de weg staat aan een volledige schadeloosstelling. Bij de beoordeling van concrete zaken "ligt het in de rede dat hoe onvoorzienbaarder en ingrijpender aantasting van het individuele belang, hoe vollediger de vergoeding is". (*Kamerstukken II 2007/08, 30 818, nr. C, p. 27*).

In de praktijk blijkt dat voor bepaling van het normaal maatschappelijk risico veelal aansluiting wordt gezocht bij de jurisprudentie inzake nadeelcompensatie. Daarbij lijkt een verschil gemaakt te worden tussen schade die het gevolg is van het opleggen van een permanente gedoogplicht op grond van art. 5.24 Waterwet en andersoortig schadeveroorzakend handelen.

In haar uitspraak ABRS 19 juni 2013 inzake Hoogheemraadschap van Schieland en de Krimpenerwaard

(ECLI:NL:RVS:2013:CA3668) overweegt de Afdeling dat bij de schadeloosstelling van rechthebbenden in verband met de gedoogplicht ex 5.24 Waterwet een volledige schadeloosstelling niet uitgesloten is. In die zaak deelde verweerder voorts ter zitting mede dat hij appelland een volledige schadeloosstelling zou toekennen.

De Afdeling verwijst even daarvoor – bij de vraag of de belangen van appelland onteigening vorderen – naar de jurisprudentie met betrekking tot art. 12 van de Waterstaatswet 1900. De Afdeling overweegt dat uit de tekst van de Memorie van Toelichting bij de Waterwet kan worden opgemaakt dat wat betreft dit criterium niet is beoogd met de invoering van art. 5.24 Waterwet iets te veranderen. Opgemerkt wordt dat onder vigeur van art. 12 Waterstaatswet 1900 volledige schadeloosstelling het uitgangspunt was. Ook van dit uitgangspunt neemt de Afdeling geen afstand en overweegt:

"(...) dat de Waterwet blijkens de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II 2006/07, 30 818, nr. 3) een volledige schadeloosstelling niet uitsluit. Dat blijkt onder meer uit de volgende twee passages op blz. 63: 'De voorgestelde regeling gaat er vanuit dat schade, voor zover deze onevenredigheid zwaar op een benadeelde drukt, voor vergoeding in aanmerking komt. Wanneer een bepaalde schade in zijn geheel als onevenredig zwaar moet worden aangemerkt, zal dus – evenals thans het geval is – aanspraak op volledige schadevergoeding bestaan.' en 'Waar het betreft publiekrechtelijke besluiten waardoor de onroerende zaak zelf wordt aangetast – bijvoorbeeld wanneer in de staat van die zaak verandering wordt aangebracht door vergraving van gronden – ligt in beginsel volledige schadeloosstelling in de rede.'"

Is geen sprake van het opleggen van een gedoogplicht, maar van andersoortig schadeveroorzakend handelen, dan wordt aansluiting gezocht bij de jurisprudentie inzake nadeelcompensatie. In de uitspraak van 17 april 2013 inzake Wetterskip Fryslân waarbij het ging om werkzaamheden aan een waterkering overweegt de Afdeling als volgt:

"Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 24 juni 2009 in zaak nr. 200807251/1/H2) is er bij een verzoek om nadeelcompensatie alleen aanspraak op vergoeding van onevenredige, dat wil zeggen buiten het normale ondernemersrisico vallende schade. Hoe groot het normale ondernemersrisico is, moet worden bepaald met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. Van belang kunnen hierbij onder meer zijn de aard van de overheidshandeling en de aard en de omvang van de toegebrachte schade."

Overigens blijkt uit bovenstaande uitspraak verder dat het aan het bestuursorgaan is om een gemotiveerd oordeel te vellen over de vraag welke schade binnen het normaal maatschappelijk risico valt. Ook hier is overigens de invloed

van de jurisprudentie in het kader van de 'normale' nadeelcompensatie niet ver te zoeken. Zie onder meer ABRS 5 december 2012 inzake Wouwse Tol (ECLI:NL:RVS:2012:BY5105) en Roozendaal in O&A 2013-3, nr. 36.

Tot slot dient over dit onderwerp vermeld te worden dat de discussie of aansluiting wordt gezocht bij het begrip *normaal maatschappelijk risico* uit de planschade- of uit de nadeelcompensatiejurisprudentie minder relevant lijkt te worden. De verschillende beoordelingen van het normaal maatschappelijk risico groeien naar elkaar toe. Als voorbeeld geldt de uitspraak van de Afdeling van 31 juli 2013 inzake Venlo (ECLI:NL:RVS:2013:558) waarin het bestuursorgaan in een nadeelcompensatiezaak voor wat betreft de bepaling van het normaal maatschappelijk risico aansluiting zoekt bij het wettelijke forfait van 2% uit art. 6.2 lid 2 Wro. Deze benadering wordt door de Afdeling aanvaardbaar geacht, met het oog op de uniformiteit en de voorspelbaarheid van de eventuele vergoeding van schade. Het is niet ondenkbaar dat bij waardedaling van een onroerende zaak en een verzoek om schadevergoeding op grond van art. 7.14 Waterwet door bestuursorganen ook aansluiting zal worden gezocht bij art. 6.2 lid 2 Wro. Zoals de Afdeling bepaalde in haar (nadeelcompensatie)uitspraak van 27 februari 2013 inzake Venlo (ECLI:NL:RVS:2013:8Z2513) zal dan de 'aard van de toegebrachte schade' overeenkomstig moeten zijn met planschade.

Voor zover de vergoeding niet of niet voldoende anderszins is verzekerd

Tot slot komt voor vergoeding in aanmerking slechts schade die niet – of niet voldoende – anderszins is verzekerd. Onder omstandigheden kan geleden schade op basis van meerdere (wettelijke) regelingen voor vergoeding in aanmerking komen. Verwezen wordt naar de uitspraak van de Afdeling van 31 oktober 2012 inzake Sint-Michielsgestel (ECLI:NL:RVS:2012:BY1730) waarin wordt overwogen:

"schade ten gevolge van de planologische aanwijzing van het bergingsgebied in het bestemmingsplan (...) kan op grond van artikel 6.1 van de Wro voor vergoeding in aanmerking komen. Daarnaast bevatten de artikelen 7.14 en 7.16 van de Waterwet regels voor de vergoeding van schade als gevolg van de rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid door het waterschap."

In ABRS 27 februari 2013 inzake Hardenberg (ECLI:NL:RVS:2013:8Z2515 en BR 2013/87) oordeelde de Afdeling dat schade gekoppeld aan een overstromingskans van eens per 100 jaar voor vergoeding van planschade in aanmerking kwam op basis van art. 49 WRO (oud). Opgemerkt dient te worden dat de aanvraag ingediend werd alvorens de Waterwet in werking trad.

Om te voorkomen dat een aanvrager meerdere malen aanspraak kan maken op een vergoeding van zijn schade is vergoeding van de schade slechts mogelijk voor zover de vergoeding niet anderszins is verzekerd. Als extra waarborg wordt in art. 7.16 Waterwet de planschaderegeling van art.

6.1 Wro – ten overvloede (?) – buiten toepassing verklaard indien beroep wordt gedaan op art. 7.14 Waterwet.

Voorzienbaarheid

In het kader van de tegemoetkoming in planschade is in art. 6.3 Wro opgenomen dat burgemeester en wethouders in de beoordeling van een aanvraag *devoorzienbaarheid* betrekken. Deze voorzienbaarheid speelt een belangrijke rol in de jurisprudentie over het (afwijzen) van aanvragen om tegemoetkoming in planschade.

Hoewel in de Waterwet geen expliciete bepaling is opgenomen voor de voorzienbaarheid bij schade, blijkt in de praktijk dat voorzienbaarheid wel degelijk een rol speelt bij de beoordeling van aanvragen om schadevergoeding op grond van art. 7.14 Waterwet. Als voorbeeld dient de uitspraak van de Afdeling van 17 april 2013 inzake Wetterskip Fryslân. De zaak betrof omzetvermindering en extra schoonmaakkosten als gevolg van onderhoudswerkzaamheden aan een waterkering. De Afdeling verwijst naar twee uitspraken inzake nadeelcompensatie en overweegt:

"voor het aannemen van risicoaanvaarding [is] niet vereist dat verwezenlijking van de schadeveroorzakende overheidsmaatregel volledig en onherroepelijk vaststaat".

Betekenis voor de praktijk

De regeling van art. 7.14 Waterwet heeft tot op heden maar een beperkte hoeveelheid jurisprudentie van de Afdeling opgeleverd. Uit de beschikbare uitspraken valt op te maken dat bij de toepassing van de regeling de leerstukken uit de planschade- en met name de nadeelcompensatiejurisprudentie vrijwel onverminderd van toepassing zijn. Hierbij valt te denken aan de aspecten normaal maatschappelijk risico, voorzienbaarheid en (voldoende) anderszins verzekerd.

Daarbij valt op dat de Afdeling bij de beoordeling van schade die het gevolg is van het opleggen van een gedoogplicht ex art. 5.24 Waterwet de jurisprudentie inzake art. 12 Waterstaatswet 1900 nog niet lijkt te zijn vergeten en er in die gevallen wel aanspraak gemaakt kan worden op volledige schadeloosstelling.

Voorlopig is de praktijk dat burgers en hun adviseurs – ondanks de talrijke overeenkomsten – te maken hebben met een groot aantal verschillende schaderegelingen. Het is wachten op een 'Schadewet' waarin alle afzonderlijke bestuursrechtelijke schaderegelingen hun beslag vinden en waarin de grotendeels vaste jurisprudentie op het gebied van de verschillende regelingen wordt verwerkt.